

क्र. नं. 30

व्याकरण

५८/०५/४६

1645

प्रौढमनोरमा

(1)

श्रीराम गोसा

(2)

को. टी. श्रीगणेशायनमः ॥ श्रीगुरु चरणकुमलाभ्यां नमः ॥ ध्यायेन् ध्यायेत्परं ब्रह्मस्मारेन्स्माम-नो-भ
॥१॥ रंगुरागिरिः । सिध्दांतकोमुदीमारव्यां कुर्मः प्रौढमनोरमाम् ॥१॥ हयवरद् । हकारो
पदेशः अद् अश्दृशदृग्ग्रहणेषु ग्रहणार्थः । अर्हेण । अद्भवायेपीतिणत्वं । देवाह
संति । भो भगोरिति रोयत्वं । देवो हसन्ती । हसिष्यत्वं । लिलिहि द्वे । लिलि - चेहि द्वे
विभाषेति नाटः । हतु ॥ इदं सूत्रं च । अद् अश्दृशदृग्ग्रहणेषु ग्रहणार्थः ॥ रुदिहि । स्वपिहि ।
रुदादिभ्यः सार्वधातुके इति वलादि । उक्षुण्डत् । स्निहित्वा । स्नेहित्वा । रलोऽप्युपधादिति वाकि
त्वं । अदाग्धां । झलो झलीति सकारलोपः । अविक्षत् । शब्द इगुपधादिति वसः । हत्वं ॥
सूत्रं त्यमिति । हलि अत्यमिति विग्रहे सप्तमीति । योगविभागात्सुप् सुप्तेति वासमासः । इति भा ॥१॥

(2A)

वः। यद्वाषष्ठीतत्पुरुषोयम्। स्योदेतत्। हर्षित्येकदेशस्येवतंत्रा वृत्ते कशेषान्यतममस्तु। हस्य
इति च आख्यास्यते सामीप्यं षष्ठ्यर्थः। यद्वा मास्तुतंत्रादि अस्तुस मा हारद्वन्द्वः। हर्च इत्ये
ति लुकारस्य संयोगांतलोप इति चेन्मेवं। आद्ये समासस्य क्लिष्टत्वात्। नहि ब्राह्मणं कंबल
इत्यारौ ब्राह्मणसमीपवर्ति अन्यरीयः कंबलः प्रतीयते। नवाचित्रगुणशब्दाच्चित्रगवीणांस
मीपवर्ति वृक्षादिः प्रतीयते अतएव अनंतरादिषु बसमासोऽनभिधानादिति स्पष्टमाचरे।
किंबहुना ब्राह्मणस्य कंबलः चित्रागात्रो यस्येति मस्तप्रयोगोपितज्ञानेष्टः। द्वितीयेपि संयोगा
लोपोदुर्लभः। यणः प्रतिषेधारंभात्। तत्प्रसारव्यानपक्षेपि झलो झ। गीत्यतो झ। इग्रहणमपक्व
ष्यसंयोगांतस्य झलो लोपविधानाच्च। किंच। पदार्थबोधविना वाक्यार्थबोधासंभवेन

(3)

को. टी. हत् प्रत्याहार सिद्धेः प्रागेव तत्सत्रार्थी बोधे प्रसक्ते तदुद्धारार्थेऽपि प्रयत्नः। अस्यां चावस्था मन्त्रम्
॥२॥ पाह्नुशब्दार्थी सिद्धौ द्वंद्वे एव दुर्लभः सह विवक्षाया असंभवात्। तस्माद्यथोक्तमेव न्या-
य्यम्। मध्यगानामिति। आद्यं ताभ्यां अवयवाभ्यां अवयवी समुदाय आक्षिप्यते तस्य च
पुनरप्युक्त्यै प्रयोगाभावात्। तदवयवेष्ववतरंती संज्ञा मध्यमेषु विश्राम्यति न त्वाद्यंतयोः
संज्ञास्वरूपांतरभावेन तयोः पाराध्यनिर्णयादिति भावः। स्वस्य चेति। स्वरूपमित्य-
नुवृत्तेः। स्वरूपं चोदरेन गृह्यते नांत्यस्य अंत्येनेत्यप्रधानतृतीयानिर्देशात् सर्वेना-
म्नामुत्सर्गतः प्रधानपरामर्शित्वात्॥ आद्योच्चारणमिति। यद्यपि उपदिश्यते अने-
नेति करणमुत्तयाशास्त्रमुपदेश इति भाष्यवत्यादिषु व्याख्यातं तथापि तत्रो ॥२॥

(3A)

मीवादमात्रपरं। करणेष्वभेदो भवति। लुटावाधात्। नचघः। असंज्ञात्वात् प्राये
ण संज्ञायामिति व्याख्यानस्य क्लृप्त्वात्। नह्युपाधेरुपाधिर्भवति इत्यादिना अव
हेहनात्। अतएव घापवाहो हतुश्चेति यत्र पीहनबाहुतु कंतु अगतिक
गतिः। अतएव प्रक्रियंत शङ्कायाभिरनिकरणमुत्पत्त्यातिरपि परास्नातथा च वा
र्तिकं। अजसंस्त्रीखतनास्त्रिया खतुनो विप्रतिषेधेनेति। अतोभावे प्रत्यय एव न्या
य्यइति भावः यत्र धातु सत्रेत्यादिकपठंति यच्च व्याचक्षते करणमुत्पत्त्या पूर्वार्धोपात्ता
ना उपदेशत्वं कर्ममुत्पत्त्यानु आगमादीनाम्। उणादि लिङ्गानुशासनयोरपि सत्रत्वात्सि
द्धेः षष्ठ्युपादानं गोवतीवर्द्धन्यायेन। एवं गणत्वोदवसिद्धे धातोरपीत्यादि। अत्रेदं वक्त

(4)

कौ. टी. अम् ॥ किमेषामुपदेशसंज्ञाउतयोगमात्रं ॥ नायः संज्ञायाः शास्त्रकोरेरनुक्तेः ॥ असं म-र-मा
॥३॥ ज्ञात्वात्प्रत्ययानेति भाष्योक्तेश्च ॥ अस्मदादिकृतसंज्ञायाः शास्त्रमवस्थापकत्वे
अतिप्रसंगाच्च ॥ अमोमित्रमदंतत्वा दितिस्वपरग्रंथाविरोधाच्च ॥ न ह्युत्पद्यमानुबंधस्य
आमो न प्रत्ययत्वं येन मितं भवेति ॥ किंचैव प्रयविधौ पंचम्याः षष्ठी प्रकल्पकत्वे स नुः सने
वादेशो स्तित्याशंक्य उपदेशा भावादिसंज्ञानस्यादिति भाष्यकैष्योक्तं आकुर्येत ॥
किंच नलो धातुलोप इति स्त्रे धातुग्रहणं किं कृत् ॥ अविज्ञातपूज पविना इति भाष्यम् ॥ उपदे
श एव अनुबंधोपि कृते ततो धातुसंज्ञात्वेन परः कैष्यटग्रंथश्च विरुध्येत ॥ अपि च ह्य
सोरेधाविति स्त्रे लोपश्चेद्विशकारको निर्देशः द्वितीयः शकार इति अलोपात् ॥३॥

(4A)

स्थंभाष्यकेय्यटादिकमपिविरुध्येत ॥ अपिच ~~ष्वसेरेक्षित्विति~~ न द्वितीयः ॥ योगस्यैव पुर
स्कोरपरिगणनस्य मर्थत्वात् ॥ धात्वादिषु करणम्कृत्ततिः आगमादिषु नेतिवेषभ्यस्य दुरु
पपादत्वाच्च ॥ उपदेशान्नाप्रयोजक धातुत्वादिरूपोपाध्यवधिन्नसमुदायांत्यं हाति त्वदित्य
र्थ इति स्वयं ग्रंथविरोधाच्च ॥ पक्षद्वयेपि लिङ्गानुशासस्य प्रकृतानुपयोगात् ॥ ओपञ्चेति
शकारस्यासंग्रहाच्च ॥ ओदेच उपदेश उपदेत्वत इत्योदे ओपोच्चारणस्यैवोपदेशपदा
र्थतायाः सर्वसंमतत्वाच्चेति दिक् ॥ उपदेशेन न नासिक इत् ॥ यद्यप्यत्रोपजीमत्वा
दनुनासिकसंज्ञाप्रथमं वक्तुमुचिता तथापि नासिकामनुगइति योगाश्रयणेनैव
गतार्थत्वादनुनासिकसंज्ञासूत्रं मंदप्रयोजनमिति ध्वनयितुं न होपन्यतं ॥ ६

(5)

को. टी. उपदेशे किं ॥ अभ्रं औ अपः ॥ पयपीह उन्नः उ इत्यत्रेव विधानसामर्थ्या नो तमिसुवचम् ॥ म. मा.
॥ ४ ॥ तथापि उत्तरार्थमवश्यं कर्तुं उपदेशग्रहणं स्पष्टं प्रतिपत्तयेद्देवकृतम् ॥ अचूकिम् ॥
मनिनोमकास्यमाभूत् ॥ प्रतिज्ञायत इति प्रतिज्ञा ॥ आतश्चोपसर्ग इति कर्मण्यङ् ॥
प्रतिज्ञा अनुनासिक्यं एषामिति निग्रहः ॥ एवं च प्रतिज्ञासमधिगम्ये प्रतिज्ञाशब्देस्य
उक्षेणेऽतिक्लिष्टाख्यानं नाश्रयणीयं ॥ पाणिन्युपज्ञायाकरणमित्यादिष्विव उक्ष
णां विनैव निर्वहार् ॥ यद्यपि सूत्रकारकृतोऽनुनासिकपाठ इदानीं परिभ्रष्टस्तथा
पि वार्तिककारादिव्यवहारबलेन यथा कार्यं प्राकृष्टित इत्यनुमीयत इति भावः ॥ ननुर उ
योरिति न्यूनम् ॥ टकारस्यापि मध्यगत्वादित्यत आह ॥ प्रत्याहोरेषितामिति ॥ व्यवहितं

॥ ४ ॥

(5A)

इति॥२ प्रत्याह्रियंते संक्षिप्यंते वर्णयन्तेति बाहुलकात् अधिकरणेन च॥ ५ यद्यपि योगमात्रयकारा
दिसंज्ञास्वनिप्रसक्ते तथापि योगरूढिरिति भावः॥ प्रत्याहाराश्चैकचत्वारिंशदिति प्राञ्चः॥
चतुर्दशसूत्रीस्थे हि त्रिभिर्दिः कृता अष्टाध्यायां व्यवहृता एकचत्वारिंशदिति तस्यार्थः॥ तेन
सुप्तिडादीनां रप्रत्याहारस्य च यो द्वितीया इति वार्तिकस्य च प्रत्याहारस्याधिक्येऽप्यदोषः॥ यत्तु
अमंतादु इति यमिर्जमंतेषु ध्वनिडेक इत्यत इति च अमवार्तिककृता व्यवहृत इत्याहुः॥ तद्भ
साभिधानम्॥ आयस्योणादि सूत्रस्थत्वात्॥ द्वितीयस्य तु व्याघ्रभूतिकारिकास्थत्वादित्या
स्तांतावत्॥ एष च संख्यानि यमो नातीवोपयुज्यत इत्युपेक्षितः पक्षः॥ उक्तावलोच॥
ह्रस्वदीर्घत्पुन इति समाहारद्वन्द्वः सोत्रं पुंस्त्वं॥ वांकाक इवेति॥ फलितार्थकं यनमिदं विना

(6)

को. टी. विमहस्तुवः का को यस्येति नोध्यः ॥ ऊगोद्धेनस्वोच्चारणका को रुक्ष्यते ॥ आयइति ॥ निपाता आयु म. मा.
॥ ५ ॥ दान्नाइत्याकार उदात्तः यच्छ्रुस्वुफिस्वरेण ॥ अर्वाङ् इति ॥ अकारोनुदात्तः ॥ तस्यादितः ॥
अतं प्रमिति ॥ उपेयिवानित्यत्र उपसर्गइव अविवक्षितो मित्यर्थः ॥ ननु ईयिवांसमासिस्विधइ
त्यादिप्रयोगदर्शनादविवक्षास्तु ॥ इह तु अविवक्षायां प्रमाणं किमिति चेत् रुक्ष्यदर्शनं प्राति
शारण्यादिकं चेति ग्रहाण ॥ तथा हि ये अरा इत्यत्र एकारः तन्नूनपाच्छ चीपतिमित्यत्र पदपाठे
उदीतौ चा धीदानौ इतिसक कवहे च प्राप्तिः ॥ तन्नूनपाच्छ चीपतिगद्वयोः उभेवनस्पत्या
दिषु युगपदिति पूर्वोत्तरपदयोरायुदात्तत्वे कृते अनुदात्तपदमेकवर्जमिति शेषनिष्पातः
पूर्वपदभूतयोस्तन्नूनपाच्छ ची ॥ एतयो रंत्यस्य पाक्षिकं स्वरितत्वं प्रातिशारव्ये उ ॥ ५ ॥

(6A)

क्रं ॥ जात्यवद्वातथावांतौ तन् शचीति पूर्वयोरिति ॥ तथा स्वरितार्धस्य उदात्तत्वे प्राप्ति
शारव्यमपि ॥ एकाक्षरसमावेशो पूर्वयोः स्वरितः स्वरः तस्योदात्ततरोदात्तादुर्धमा
त्रार्धमेव वा ॥ अनुदात्तः परः शेषः स उदात्त श्रुतिर्नयेत् ॥ उदात्तं नोच्यते किंचित् स्वरितं वा क्ष
रं परम् ॥ अस्यार्थः पूर्वयोः रुदात्तानुदात्तयोः एकत्र समावेशो सति स्वरितो बोध्यः
॥ तस्य स्वरितस्य स्वतंत्रोदात्तापेक्षया उदात्ततरार्धमात्रा बोध्यति ॥ क्वावोश्वा इत्या
दिह्रस्वाभिप्राय अर्धवेति दीर्घाभिप्रायम् ॥ अनेनैव ह्रस्वस्यापि संग्रहात् आपक
त्वादिदमेवादुर्धमं इति सूचयितुमेवकारः ॥ अनुदात्त इत्यादिपरिशेषसिद्धार्थकथनं
॥ स शेष उदात्त श्रुतिः स्यात् ॥ किमविशेषणे नेत्याह ॥ नचेदित्यादि ॥ उदात्तस्वरितपरं

(७)

को. दी. वि. शेषेत्यर्थः ॥ शाकल्योप्याह ॥ अप्राकृतस्तु यस्वरः स्वरिजोदान्तपूर्वगः ॥ उदादायार्द्धमस्याधशि म. मा.
॥ ६ ॥ णं निघ्नं निघ्नं पितमिति ॥ उदादाय उदान्तं कृत्वा ॥ अधर्हस्वशब्देन अधर्मात्रोऽक्ष्यते इ
ति हरदत्तादिग्रंथास्तु मतांतरपरतया कथंचिन्नेयाः ॥ क्रेति ॥ किमोत् ॥ तिस्वरितं ॥
न इति ॥ अनुदान्तं सर्वमपादादावित्यधिकारादनुदान्तं ॥ अश्वा इति ॥ अशोः क्रीनिनि
तिस्वरेणाद्युदान्तं संहितायां त्वेकदेश उदान्तं नोदान्त इत्योकार उदान्तः ॥ ये अरा इति ॥
द्वयमपि फिस्वरेणां नोदान्तं ॥ एकादेशस्तु पक्षे स्वरितः ॥ स्वरितो वा अनुदान्तपदादावित्यु
क्तः ॥ मुखं च नासिका चेति विग्रहे प्राण्यं गोदेकवद्भवे भुखनासिकामिति स्यादत
आह ॥ मुखसहितेति ॥ तुत्यास्य ॥ आस्ये भवमास्यं शरीरावयवाद्यत् इत्याभे ॥ ६ ॥

(7A)

प्रेत्याह ॥ तात्वादीति ॥ अभ्यन्तरेति ॥ एतच्च प्रशङ्कनमाह भ्येते ॥ तुल्यास्यं किं ॥ तस्मा
अत्रपकारस्यतकारेपरे श्रोतृशरीति कोपोमा भूत् ॥ प्रयानग्रहं किम् ॥ वाक् श्रु
तति ॥ तस्य कोपोन ॥ अमङ्गनानामिति ॥ नासिकाचेति चकारेण स्वस्ववर्गान् कृ
त्तात्वादिसमुच्चीयेते ॥ ऐदेतो रित्यादौ न परस्मिन् संदे ॥ हा थं न तु जत्का उग्रह
णार्थं ॥ तेन पुनस्त्यापिसंग्रहः ॥ पूर्वत्रासिद्धम् ॥ यद्यप्यस्वतन्त्रो विधिः स्यात् ॥ तर्हि त्रिपादी
पूर्वप्रत्यासिद्धा ॥ इत्येव लभ्येत ॥ त्रिपादिकं तु पूर्वप्रतिपरनासिद्धं स्यादत आह ॥ अधिकारोप
मिति ॥ यद्यत्र कायासिद्धत्वं इष्येत तर्हि पूर्वत्रासिद्धमिति मनोरप इत्यादौ तुल्यं न स्यात् ॥
परत्वात् शरीरस्य प्रसंगात् ॥ तथाच पूर्वत्रासिद्धे नास्ति विप्रतिषेधो भावादुरस्येति सिद्धं
तोभाकुप्येत ॥ अम् अमीत्यादि च नासिद्धे अत आह ॥ त्रिपादीति ॥ परं शास्त्रमिति च ॥

(४)

कौ. टी. एतेन त्रिपाद्यां विहितं कार्यं मसि धर्मित्यादि प्राचोग्रंथः परास्मः ॥ विवृण्वते कंठमिति ॥ विवार एषां प्र म- मा-
॥ ७ ॥ यत्न इति भावः ॥ वर्गय मगा इति ॥ वर्गगाय मगा श्चेत्यर्थः ॥ कादय इति ॥ लोक प्रासि धपाठोपे
क्षामिदम् ॥ चतुर्दश सख्या भवसानां योता योगात् ॥ अर्धविसर्गेति ॥ सादृश्यमुच्चोरे लेखने च बो
ध्यम् ॥ अल्लवर्णीयोरिति ॥ आच परलोचनौ च तौ वर्णौ चेति विग्रहः ॥ उच्चा उत्तचरलोः त
यो वर्णयोरिति वा ॥ प्रथमांतेन परिनिष्ठितविभक्त्या वा विग्रह इति सिद्धांतात् ॥ अस्त्यक
इति प्रकृति भावः ॥ नाद्वयलो ॥ आकार सहित इति ॥ अचकाल समये वेलास्वित्यादिनि
र्देशः प्रश्नेषेति ॥ नचैवमपि यि पासो इत्यादौ गुर न्त इति कृतादाकारात्तरस्य सनः
सस्य षत्वं स्यात् एवेति वाच्यम् ॥ आश्च आश्चेति द्वंद्वे सवर्णदीर्घेण दीर्घात्तरत्र कृतापि ॥ ७ ॥

(8A)

प्रश्लिष्यत इति मारव्यानात् ॥ यणादिकमिति ॥ शीलशेद्वसवर्णदीर्घादिशब्दार्थः ॥ अत्रे
ति ॥ अत्रैवेत्यर्थः ॥ यद्यपीति ॥ ग्रहणकशास्त्रस्याधाप्यनिर्णयः इति भावः ॥ ह्रस्वइत्युपल
क्षणं रमास्वित्यत्र षत्वं वागाशीत्यत्र झयो ह्रस्वत्वाकारस्य घकारः ॥ दासीष्टेत्यादीरोदोरिति
घत्वं चनेति बोध्यम् ॥ यदित्युविच्यतम् ॥ धर्माभित्यत्र इषदित्यनुवर्त्य स्वराणां चेत्यत्र प्रथमेन भे
दो व्याख्यायते तदनाइत्यादि वितिसंज्ञेमास्थितिर्भाष्ये स्थितम् ॥ वृद्धिरोदच ॥ एजिहृदि मात्र
एव ॥ तात्परत्वात् ॥ तेन कृष्णे कत्वमित्रात्रिमात्रेण ॥ एवमुत्तरसंज्ञेऽपि ॥ तेन गंगोदकमित्यादौ
त्रिमात्रेण ॥ भूनादयो धातवः ॥ भृश्चवाच्येति द्वन्द्वः ॥ आदिशब्दोऽर्थवस्थाप्रकारवाचिनो
रेकशेषः भ्रवौ आदीयेषामिति बहुव्रीहिः ॥ भ्रप्रभृतयो वा सदृशाः ॥ सादृश्यं च क्रियावाच
कत्वेनेत्यभिप्रेत्याह ॥ क्रियानामचिन इति ॥ क्रियावाचिनः किम् ॥ याः पश्यन्तीत्यादौ धातु

(१)

को- दी-लंमाभूत् ॥ सतिहितस्मिन् आतो धातोरिति स्यात् ॥ भवादयः किम् ॥ हिरुक् षथक् इत्याद्यमयी भावाम-मा
॥८॥ नांशित्येति भावार्थं तिङ्-तस्य च माभूत् ॥ संभवादीनां पुरिस्करणेन सौत्राणां धातुत्वं ज्ञाप्यते ॥ च
तुं पादीनां तु बहुलमेतान्निदर्शनामिति गुणसूत्रेण संग्रहः ॥ चादयः ॥ अद्रमार्थाः किं
पशुः ॥ किं गुं संख्यान्नेतं द्रव्यं ॥ इह तु स्यादेव ॥ लो धंनयंति पशुमन्यमानाः ॥ पशु इ
तिसम्यग्गर्थ ॥ निरदुस् इति सांते ॥ निरस्तपताविति निदर्शनात् ॥ अयोगवाह
नामविशेषेणेति प्रकरणेन निष्कृतं दुष्कृतमित्युदाहरणं इदुदुपधस्य सकारस्य योक्सि
र्जनीय इति भाष्योक्तेश्च ॥ उपसर्गस्यायताविति सूत्रेण मनोप्येवं ॥ निरः कुषः सुदुरो
रधिकरण इति निर्देशात् रेफांतावपीति तत्रेव सूत्रे दूरदत्तः ॥ इति संज्ञाप्रकरणं ॥
इको गुणवद् इति ॥ गुणवद्विशद्वाभ्यामिति ॥ एतच्च पूर्वसूत्रादुच्यते ॥ गुणवद्विपदे अ ॥८॥

(११)

नुवर्त्यगुणोच्छिरितिपेगुणवृद्धीतियोजनपाठभ्यते॥तेनेहना॥दिवओत॥द्योःत्यदादी
नामः॥सइमं॥षष्ठ्यंतमिति॥सूत्रेषष्ठ्यंतस्यानुकरणाच्छ्रुस्वपपरतयानपुंसकात्सो लु
कइति॥परमिति॥तच्चसंभवतिसामानाधिकरण्यादेरगंतस्यांगस्येत्यादि क्रमेण संबध्य
ते॥मिदं गुणः॥मृजेच्छिरित्यादेरुसामानाधिकरण्यासंभवान्मिदं ज्योरावयवस्य
कइतिसंबध्यते॥यत्तु इकरवस्थानिस्तइति प्राचात्मारण्यातं यच्च तद्दीकोक्तोक्तमाने
यमप्रसंगो नियमाथो मिदमित्यादितत्सर्वं भाष्यविरोधादुपेक्ष्यम्॥तच्छेषपक्षं दूषयित्वा प
दोपस्थितिपक्षस्येव भाष्ये सुमैरिहितत्वात् इत्याहुः॥तच्छेषपक्षेपि दूषणोद्धारस्तु गद
कोस्तुभेस्पष्टीकृतोस्माभिः॥अचामध्यइति॥यत्तु प्राचोक्तं अंत्यादयः परइति न
न्ना॥शोमुचादीनामित्यादौ अंत्यस्याचोसंभवात्॥तस्येवातावयवइति॥तेनत्र

(10)

को. टी. पुणीत्यादौ अंगस्य नांतत्वेन दीर्घः सिद्धः ॥ परादिवत्त्वेन स सिध्यत् ॥ अभक्तत्वे तु वहंतिह म. मा.
॥ ९ ॥ इत्यत्र वह भ्रेकिह इति वाशि अरुद्धिषदिति मुभिर्मौनुस्वारो न स्यात् ॥ अपदांतत्वात्
यत्तु भक्तत्वे त्रपुणीत्यादौ दीर्घो न स्यादिति तजदादिग्रहणं स्यादितु मर्थमिति अंगसंज्ञा
सूत्रस्थवार्तिकेनैव दूषित प्रायम् ॥ स्थानेन योगो स्यादिति विग्रहः ॥ नि
पातोदेहं ॥ अनेकविधमिति ॥ स्थानार्थमुपप्रमाणकृतं इत्यर्थः ॥ बलीय इत्यर्थः ॥ तेन च
तास्तोतेत्यत्र प्रमाणतः आंतयेवानकारो निति भावः ॥ तस्मिन्निति ॥ सप्तम्यंतानुकरणं
॥ निःशब्दो नैरंतर्गपरः ॥ दिशिरुच्चारणक्रियः ॥ आच्युणित्फक्तेऽवहितेऽमवहिते च
प्राप्तं अमवहिते एवेति ॥ पूर्वस्य परस्य प्राप्तं पूर्वस्येवेति नियम्यते ॥ अमवहितस्ये
तितु फलिता र्थकथनं ॥ परस्य यदिति ॥ तस्मादित्फक्तरस्योदरितु न सूत्रितम् ॥ ओदे ॥ ९ ॥

(10A)

रित्यंशस्य सर्वादेशबाधकत्वापत्तेः॥ सिद्धांते तु परत्वात् सर्वादेशत्वं बाधकमित्यनुयदमे
व वक्ष्यते॥ अनेकाह॥ शित उदाहरणं इदमिदं॥ इतः॥ यन्नुच्यते कृता जज्ञांसो गिरित्य
दाहृतं॥ तन्न॥ सर्वादेशात् प्राक् शितस्यैवात्मा भात॥ तत्र हि छाण कोरिवानुपूर्व्या दनेका
ल्लेनैव सर्वादेशत्वमिति सिद्धांतः॥ इत्यादाविति॥ आदिशब्देनातोमिस्मृतेः सृष्टिगृह्यते॥
परत्वादि॥ अतएवोदः परस्येति पक्रियतेत्युक्तम्॥ उत्तरस्येत्यंशस्तु ओंशे सारपि प्रव
र्तते एवेति॥ यन्नुप्राचा ओदरितिसूत्रं विचक्षता पंचमी निदेशेनेत्याद्युक्तम्॥ तदसं
बद्धमिति स्पष्टमेव॥ परमित्येति॥ परमित्येयथा॥ लुपति॥ रुणादि॥ परमापि लुप्य प
गुणं ताज्ञाश्चमौ॥ तथा रधेर्णिच॥ रंधयति॥ परामप्युपधावधिं वाधित्वारधित भौरिति
नुम्॥ नचसोपिशब्दांतरप्राप्त्या नित्य इति वाच्यम्॥ कृताकृतप्रसंगेणापि क्वचिन्नि

मूळ प्रत पाहण्यासाठी संपर्क

इतिहासाचार्य वि.का. राजवाडे संशोधन मंडळ, धुळे
राजवाडे पथ, गल्ली नं. १, धुळे-४२४००१ (महाराष्ट्र)
दूरध्वनी क्रमांक (०२५६२) २३३८४८
Email ID : rajwademandaldhule@gmail.com